

Sygn. akt I ACa 492/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 stycznia 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie, I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Jerzy Nawrocki (spr.)
Sędzia:	SA Walentyna Łukomska-Drzymala
Sędzia:	SO del. Ewa Mierzejewska
Protokolant	sekr. sądowy Maciej Mazuryk

po rozpoznaniu w dniu 14 stycznia 2016 r. w Lublinie na rozprawie

sprawy z powództwa E. W.

przeciwko K. K.

o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego

na skutek apelacji pozwanego od wyroku Sądu Okręgowego w Radomiu

z dnia 15 grudnia 2014 r. sygn. akt I C 822/13

uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę Sądowi Okręgowemu w Radomiu do ponownego rozpoznania, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania odwoławczego.

I A Ca 492/15

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 15 grudnia 2014 roku Sąd Okręgowy w Radomiu po rozpoznaniu sprawy z powództwa E. W. przeciwko K. K. - pozbawił wykonalności w stosunku do E. W. w całości, tytuł wykonawczy w postaci nakazu zapłaty wydany przez Sąd Okręgowy w Kielcach w dniu 30 stycznia 2003 roku w sprawie (...), w części nakazującej T. W. zapłatę na rzecz K. K. kwoty 134.889,43 zł oraz kwotę 5.114,93 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Ponadto zasądził od K. K. na rzecz E. W. kwotę 67 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sąd ustalił, że prawomocnym wyrokiem z dnia 16 lutego 1996 roku w sprawie (...) Sąd Rejonowy w K. uznał T. W. za winnego tego, że w okresie od 30 września 1992 roku do 15 października 1992 roku w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wyłudził pieniądze w kwocie 20.000 marek niemieckich tj. 19 518 złotych oraz kwoty 15.000 złotych na szkodę K. K. i został skazany na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby.

W dniu 7 kwietnia 2000 roku w sprawie (...) Sąd Rejonowy w (...) wydał nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym, w którym nakazał pozwanemu T. W. zapłacić K. K. kwotę 136. 954, 84 złotych z odsetkami od dnia 24 lutego 2000 roku. Wyrokiem z dnia 30 stycznia 2003 roku Sąd Okręgowy w K. utrzymał w mocy nakaz zapłaty w części do kwoty 134 889,43 zł, a w pozostałym zakresie nakaz uchylił i powództwo oddalił [akta sprawy (...) Sądu Okręgowego w K.].

Postanowieniem Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 7 marca 2012 roku w sprawie I Acz 340/12 nadana została klauzula wykonalności przeciwko małżonce dłużnika E. W., z ograniczeniem jej odpowiedzialności do majątku objętego wspólnością ustawową, stanowiącego przedmiot praw jej i T. W. [odpis postanowienia k. 118-119].

Umową majątkową małżeńską zawartą przed notariuszem S. W. w dniu 18 grudnia 2008 roku małżonkowie T. i E. W. ustanowili rozdzielność majątkową [odpis aktu notarialnego k – 115-117]. W dniu 2 kwietnia 2012 roku w sprawie (...) przed Sądem Rejonowym w R. małżonkowie W. dokonali podziału majątku wspólnego [odpis protokołu k – 124].

W dniu 15 listopada 2011 roku wierzyciel K. K. złożył wniosek do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w R. o wszczęcie egzekucji przeciwko małżonkom W. [k 100].

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił w oparciu o częściowe zeznania powódki [k. 95v,352] zeznania pozwanego [k.352], częściowe zeznania świadka T. W. [k.230-230v], L. F. [k.230-231], G. S. [k.314], akta spraw (...), (...) Sądu Okręgowego w K. (...) Sądu Rejonowego w K. (...) Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w R. J. P..

Sąd Okręgowy przywołując treść art. 840 kpc wskazał, że dłużnik może w drodze powództwa żądać pozbawienia tytułu wykonalności w całości lub w części albo jego ograniczenia jeżeli m.in. :

- przeczy zdarzeniom, na których oparto wydanie klauzuli wykonalności;
- małżonek przeciwko, któremu sąd nadał klauzulę wykonalności na podstawie art.787, wykaże, że egzekwowane świadczenie wierzycielowi nie należy się, przy czym małżonkowi temu przysługują zarzuty nie tylko z własnego prawa, lecz także zarzuty, których jego małżonek wcześniej nie mógł podnieść.

Odnośnie zarzutu powódki, iż czynność prawna dokonana przez T. W. była nieważna, ponieważ zaciągnął pożyczki u pozwanego bez wiedzy i zgody żony, Sąd uznał, iż kwestionowanie przez powódkę ważności umowy pożyczki zawartej pomiędzy T. W. i K. K., która była podstawą wydania nakazu zapłaty jest w sprawie bezskuteczne, gdyż zarzut ten był podnoszony przez męża powódki T. W. w sprzeciwie od nakazu zapłaty w sprawie (...) Sądu Rejonowego w K.

Powódka powoływała się w niniejszym pozwie także na te same okoliczność przytaczając treść art. 37 § 1 krio w brzmieniu sprzed 2005 roku. Zgodnie z orzeczeniem Sądu Najwyższego w postępowaniu wszczętym przez małżonka dłużnika na podstawie art. 840 § 1 pkt. 3 kpc za niedopuszczalne należy uznać ponowne powoływanie przez niego tych zarzutów, które zgłosił już sam dłużnik w procesie poprzedzającym wydanie przeciwko niemu wyroku [wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2005 roku CK 807/04 Biuletyn SN 2005/11/12].

Z uwagi na to, iż powódka powołuje się na tę samą okoliczność, którą podnosił już jej mąż T. W. przed wydaniem wyroku w sprawie (...) Sądu Okręgowego w K., a zarzut ten nie został uwzględniony przez ten Sąd, Sąd pierwszej instancji uznał, że ponowienie zarzutu przez powódkę jest niedopuszczalne.

Sądu Okręgowego rozpoznając zarzut przedawnienia roszczenia podniesiony przez powódkę wskazał, że pożyczki udzielone mężowi powódki nie wynikały z prowadzonej przez pozwanego i T. W. działalności handlowej lub gospodarczej. Ponadto T. W. został skazany prawomocnym wyrokiem za to, że w okresie od 30 września 1992 roku do 15 października 1992 roku w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wyłudził pieniądze na szkodę pozwanego w kwocie 20 tys. marek niemieckich i 15.000 złotych. Pozwany wytoczył powództwo o zapłatę przeciwko T. W. 24 lutego 2000 roku, a więc zgodnie z art. 442 kc roszczenie nie było w tej dacie przedawnione, ponieważ nie upłynął okres 10 lat od popełnienia przestępstwa. Z uwagi na to, że w sprawie brak jest dowodów, że mąż powódki i pozwany prowadzili działalność gospodarczą lub współpracowali ze sobą w takim zakresie, stosuje się zasady przedawnienia

roszczeń cywilnych wynikające z art. 118 kc. Natomiast zgodnie z art. 125 § 1 kc roszczenie stwierdzone prawomocnym orzeczeniem sądu przedawnia się z upływem lat 10, chociażby termin przedawnienia roszczeń tego rodzaju był krótszy. Wyrok w sprawie(...)Sądu Okręgowego w K.uprawomocnił się 2 maja 2003 roku. Z tych względów Sąd Okręgowy nie uwzględnił zarzutu przedawnienia roszczenia.

W ocenie Sądu brak jest podstaw do uznania aby dokonana czynność była sprzeczna z zasadami współżycia społecznego [art. 5 kc]. Zgodnie z orzecznictwem i doktryną art. 5 kc nie może stanowić samodzielnej podstawy, na której można oprzeć żądanie.

Sąd Okręgowy uznał jednak roszczenie powódki za uzasadnione z tego względu, że zasądzona wierzytelność nie może być dochodzona z majątku wspólnego, gdyż należy do kategorii wierzytelności wymienionych w art. 41 § 2 k.r.i.o. wg aktualnego brzmienia tego przepisu. Zdaniem Sądu wierzytelność męża powódki T. W. nie wynikała z czynności cywilnoprawnej jednostronnej lub dwustronnej, ale z deliktu, który został stwierdzony wyrokiem Sądu Rejonowego w K. w sprawie (...)z dnia 16 lutego 1996 roku.

Zdaniem sądu w niniejszej sprawie ma zastosowanie art. 41 § 2 k.r.i.o w aktualnym brzmieniu ze względu na treść art. 5 przepisów zmieniających kodeks rodzinny i opiekuńczy ustawą z dnia 17 czerwca 2004 roku o zmianie ustawy - Kodeks rodzinny i opiekuńczy oraz niektórych innych ustaw Dz. U. nr 162 poz. 1691, zgodnie z którym przepisy kodeksu rodzinnego i opiekuńczego stosuje się do stosunków w nim unormowanych, chociażby powstały przed jego wejściem w życie, chyba że przepisy poniższe stanowią inaczej.

Sąd Okręgowy ograniczył się do stwierdzenia, że skoro art. 41 § 2 k.r.i.o. wszedł w życie z dniem 20 stycznia 2005 roku, to obowiązuje także w dacie orzekania w sprawie niniejszej.

Stosownie do treści art. 41 § 2 k.r.i.o. w brzmieniu po nowelizacji, jeżeli zobowiązanie jednego z małżonków nie wynika z czynności prawnej, wierzyciel może żądać zaspokojenia z majątku osobistego dłużnika, z wynagrodzenia za pracę lub z dochodów uzyskanych przez dłużnika z innej działalności zarobkowej.

T. W. został skazany prawomocnym wyrokiem za wyłudzenie na szkodę K. K. kwoty 20 000 marek niemieckich oraz 15 000 złotych. Prawomocnym wyrokiem zasądzono od T. W. kwotę wskazaną w wyroku karnym, z tym iż została ona zmniejszona o kwotę już zapłaconą przez dłużnika, co zostało przyznane przez K. K. [700,08 zł].

W powództwie przeciwegzekucyjnym małżonek dłużnika może podnosić zarzut, że wierzytelność nie może być dochodzona z majątku wspólnego, gdyż należy do kategorii wierzytelności wymienionych w art. 41 § 2 i § 3 k.r.i.o. [por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 10 września 2008 roku I A Ca 743/07 POSAG 2009 /1/42-47 /.

Z tych względów Sąd uwzględnił powództwo. O kosztach orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. oraz przepisów rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenie przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

Apelację od tego wyroku wniósł pozwany zaskarżając go w całości i zarzucając Sądowi pierwszej instancji:

1) naruszenie przepisu art. 5 ust. 5 pkt 1 i 2 oraz ust. 6 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o zmianie ustawy - Kodeks rodzinny i opiekuńczy oraz niektórych innych ustaw poprzez ich niezastosowanie,

2) naruszenie przepisu art. 41 § 3 ustawy z dnia 25 lutego 1964 r. Kodeks rodzinny i opiekuńczy (w brzmieniu obowiązującym przed nowelizacją dokonaną ustawą z dnia 17 czerwca 2004 r.) poprzez jego niezastosowanie,

3) naruszenie art. 3 kodeksu cywilnego poprzez retroaktywne zastosowanie przepisu art. 41 § 2 k.r.o.

4) naruszenie przepisu art. 840 § 1 pkt 3 k.p.c. poprzez błędną jego wykładnię, polegającą na przyjęciu, że powódce mimo zarzutów i żądań podnoszonych w postępowaniach przed Sądem Okręgowym w K. o sygn.(...), (...)i (...)oraz przed Sądem Apelacyjnym wK.sygn. (...)(w sprawie przeciwko T. W. o zapłatę; z powództwa powódki o ustalenie

nieważności umów; z udziałem powódki o nadanie klauzuli przeciwko małżonkowi dłużnika) przysługuje uprawnienie do dochodzenia pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w związku z ograniczeniem bądź wyłączeniem odpowiedzialności na podstawie art. 41 k.r.o.,

5) naruszenie przepisu art. 5 k.c. tj. zasad współżycia społecznego w związku z faktycznym pozbawieniem wierzyciela możliwości egzekucji wierzytelności mimo, że:

- podstawą jej zasądzenia było przysporzenie majątkowe rodziny powódki dokonane za jej wiedzą i zgodą,
- pozwany od ponad 22 lat nie uzyskał choćby w najmniejszym stopniu zwrotu pożyczonych pieniędzy,
- powódka wyraźnie godziła się na pozbycie się praw do nieruchomości celem zaspokojenia przedmiotowego długu,
- nie istnieje żadna możliwość skutecznej egzekucji z innych składników majątkowych dłużnika niż majątek wspólny,

6) naruszenie przepisu 365 § 1 k.p.c. poprzez wydanie orzeczenia niezgodnego z prawomocnym postanowieniem Sądu Apelacyjnego wK.z dnia 7 marca 2012 r. w sprawie o sygn.(...), który na podstawie art. 787 § 1 i § 2 k.p.c. w poprzednio obowiązującym brzmieniu nadając klauzulę wykonalności rozstrzygnął o braku podstaw dla ograniczenia lub wyłączenia możliwości zaspokojenia się przez wierzyciela z majątku wspólnego E. i T. W., w tym z przedmiotowej nieruchomości,

7) naruszenie art. 328 § 2 k.p.c. poprzez niewykazanie w treści uzasadnienia prawnych skutków powoływania się przez powódkę na te same okoliczności, które podnosił już jej mąż T. W. przed wydaniem wyroku w sprawie(...) Sądu Okręgowego w K., a także okoliczności będących przedmiotem rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego wK.oraz Sądu Apelacyjnego w K. w dalszych postępowaniach sygn. (...)oraz (...)

8) naruszenie art. 6 k.c. w zw. z art. 232 k.p.c. i art. 227 k.p.c. w kontekście wyłączenia możliwości zaspokojenia się z majątku wspólnego mimo, że powódka wbrew ciężącemu na niej ciężarowi dowodu nie udowodniła w postępowaniu sądowym istotnych okoliczności, które są podstawą zastosowania przepisu art. 41 § 3 ustawy z dnia 25 lutego 1964 r. Kodeks rodzinny i opiekuńczy (w brzmieniu obowiązujących przed nowelizacją dokonaną ustawą z dnia 17 czerwca 2004 r.), a ponadto pominięcie w opisie stanu faktycznego rozważań i ustaleń dokonanych przez Sąd Apelacyjny w Krakowie zawartych w uzasadnieniu postanowienia z dnia 7 marca 2012 r. w sprawie (...)

9) naruszenie przepisu art. 321 §1 k.p.c. poprzez orzeczenie wyrokiem o innym żądaniu niż objęte powództwem,

10) nierozpoznanie istoty sprawy poprzez:

a) błędne uwzględnienie zarzutu z art. 41 § 2 k.r.o., co skutkowało pominięciem przez Sąd a quo dalszego badania istoty sprawy w kierunku przesłanek z art. 41 § 3 ustawy z dnia 25 lutego 1964 r. Kodeks rodzinny i opiekuńczy (w brzmieniu obowiązującym przed nowelizacją dokonaną ustawą z dnia 17 czerwca 2004 r.),

b) zaniechanie dokonania prawnej oceny dopuszczalności podnoszenia przez powódkę zarzutu z art. 41 k.r.o. w kontekście dotychczas prowadzonych przez nią postępowań sądowych o uznanie umów za nieważne oraz z jej udziałem o nadanie klauzuli wykonalności także przeciwko małżonkowi dłużnika, z zastrzeżeniem ograniczenia do majątku objętego wspólnością ustawową.

W związku z zarzutem wymienionym w pkt 10 oraz z zaniechaniem przez Sąd ustalenia i oceny stanu faktycznego sprawy pod kątem ewentualnego istnienia przesłanek z art. 41 § 3 ustawy z dnia 25 lutego 1964 r. Kodeks rodzinny i opiekuńczy (w brzmieniu obowiązującym przed nowelizacją dokonaną ustawą z dnia 17 czerwca 2004 r.) apelujący wnosił o uchylenie wyroku Sądu I instancji i przekazanie sprawy do rozpoznania temu Sądowi ze wskazaniem

ponownego przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości. Ponadto o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego za wszystkie instancje wg norm przepisanych.

Powódka wniosła o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów procesu w postępowaniu odwoławczym.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje. Apelacja pozwanego jest uzasadniona w szczególności w zakresie w jakim zarzuca Sądowi Okręgowemu nierozpoznanie istoty sprawy.

W orzecnictwie Sądu Najwyższego ugruntowane jest stanowisko, zgodnie z którym do nierozpoznania istoty sprawy dochodzi wówczas, gdy rozstrzygnięcie sądu pierwszej instancji nie odnosi się do tego, co było przedmiotem sprawy, gdy Sąd zaniechał zbadania materialnej podstawy żądania albo merytorycznych zarzutów strony, bezpodstawnie przyjmując, że istnieje przesłanka materialnoprawna lub procesowa unicestwiająca roszczenie (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 23 września 1998 r., II CKN 897/97, OSNC 1999, nr 1, poz. 22, z dnia 15 lipca 1998 r., II CKN 838/97, nie publ., z dnia 3 lutego 1999 r., III CKN 151/98, nie publ. oraz wyroki Sądu Najwyższego z dnia 12 lutego 2002 r., I CKN 486/00, OSP 2003, nr 3, poz. 36, z dnia 21 października 2005 r., III CK 161/05, nie publ., z dnia 12 listopada 2007 r., I PK 140/07, OSNP 2009, nr 1-2, poz. 2). Nierozpoznanie istoty sprawy zachodzi wówczas, gdy sąd pierwszej instancji: rozstrzygnął nie o tym, co było przedmiotem sprawy lub zaniechał w ogóle zbadania materialnej podstawy żądania; pominął całkowicie merytoryczne zarzuty zgłoszone przez stronę; rozstrzygnął o żądaniu powoda na innej podstawie faktycznej niż zgłoszona w pozwie; nie rozważył wszystkich zarzutów pozwanego dotyczących kwestii faktycznych czy prawnych rzutujących na zasadność roszczenia powoda (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 listopada 2012 r., III SZ 3/12, nie publ.).

W sprawie niniejszej Sąd pierwszej instancji dokonał wadliwej wykładni art. 5 ustawy nowelizującej krio z 17 czerwca 2004r. [Dz.U.2004.162.] stwierdzając, że przepisy w nowym brzmieniu mają zastosowanie także do stosunków w niej unormowanych, chociażby stosunki te powstały przed jej wejściem w życie [art. 5 ust. 1]. Sąd stwierdził, że żaden z przepisów przejściowych nie stanowi inaczej w powyższej kwestii, w związku z czym rozpoznając spór zastosował przepisy krio w brzmieniu obowiązującym po nowelizacji.

Tymczasem z przepisów ustawy nowelizującej – art. 5 ust. 5 wynika wprost, że przepisy dotychczasowe stosuje się do:

- 1) oceny skutków czynności zobowiązujących lub rozporządzających małżonków i ich odpowiedzialności za zobowiązania sprzed wejścia w życie ustawy;
- 2) wyłączenia lub ograniczenia odpowiedzialności majątkiem wspólnym za zobowiązanie jednego małżonka powstałe przed wejściem ustawy w życie.

Nie ulega zatem żadnej wątpliwości, że rozpoznając spór Sąd Okręgowy zastosował niewłaściwe przepisy prawa materialnego, a w szczególności nie poddał ocenie żądania powódki ze względu na treść art. 41 § 1 i § 3 krio w brzmieniu obowiązującym przed nowelizacją obowiązującą od 20 stycznia 2005r. W szczególności nie zbadał możliwości ograniczenia lub wyłączenia możliwość zaspokojenia się z majątku wspólnego przez wierzyciela, którego dłużnikiem jest tylko jeden z małżonków, ze względu na charakter wierzytelności, bądź stopień przyczynienia się małżonka będącego dłużnikiem do powstania majątku wspólnego, pod kątem sprzeczności z zasadami współżycia społecznego.

Tym samym uzasadnione są zarzuty od 1 do 3 apelacji, skutkujące stwierdzeniem, że Sąd pierwszej instancji nie rozpoznał istoty sprawy, co stanowi przedmiot zarzutu nr 10 apelacji. Sąd rozstrzygając sprawę w oparciu o przepisy nie mające zastosowania w sprawie, nie rozpoznał przesłanek do zastosowania prawa materialnego, w oparciu o które spór winien być rozstrzygnięty. Uwzględnienie tego zarzutu prowadzi do konieczności uchylecia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania na podstawie art. 386 § 4 kpc.

Wobec zasadności zarzutu nierozpoznania istoty sprawy ze względu na przyjęcie wadliwej podstawy materialnoprawnej rozstrzygnięcia nie są uzasadnione pozostałe zarzuty apelacyjne.

Nie jest uzasadniony zarzut naruszenia przez Sąd Okręgowy art. 840 § 1 pkt 3 kpc gdyż uwzględnienie roszczenia w oparciu o ten przepis nastąpiło wskutek wadliwego zastosowania art. 41 § 2 krio w brzmieniu po nowelizacji ustawy, a nie wskutek uwzględnienia zarzutów powódki, które były skutecznie oddalone w innych postępowaniach.

Również nie jest uzasadniony zarzut naruszenia art. 5 kc gdyż ocenę tego zarzutu można by przeprowadzić dopiero po prawidłowym zastosowaniu przez Sąd pierwszej instancji prawa materialnego, co w sprawie nie miało miejsca.

Sąd nie dopuścił się także naruszenia art. 365 § 1 kpc i 328 kpc w zakresie wskazanym w zarzutach. Niemniej jest oczywistym, że Sąd Okręgowy przy ponownym rozpoznaniu sprawy winien uwzględnić fakt wcześniejszych prawomocnych rozstrzygnięć w innych sprawach pomiędzy tymi samymi stronami i ocenić czy i w jakim zakresie jest związany wcześniejszymi rozstrzygnięciami zgodnie z zasadą wynikająca z art. 365 § 1 kpc.

Również brak jest podstawy do uwzględnienia zarzutu naruszenie przez Sąd art. 6 k.c. w zw. z art. 232 k.p.c. i art. 227 k.p.c. poprzez uwzględnienie powództwa, mimo nieudowodnienia przez powódkę okoliczności uzasadniających wyłączenie możliwości zaspokojenia, gdyż Sąd w ogóle nie ustalał okoliczności faktycznych, które miałyby istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy ze względu na treść art. 41 § 3 krio w brzmieniu obowiązującym przed nowelizacją, który to przepis ma zastosowanie w sprawie jako ewentualna podstawa rozstrzygnięcia. Okoliczności te winny być przedmiotem dowodzenia przez strony i oceny Sądu przy ponownym rozpoznaniu sprawy.

Natomiast zarzut naruszenia art. 321 § 1 kpc nie jest w ogóle uzasadniony, z tego względu, że żądanie przez powódkę pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego w całości, nie pozbawia Sądu możliwości uwzględnienia powództwa w części w jakiej żądanie jest uzasadnione. W każdym takim przypadku Sąd orzeka w mniejszym zakresie aniżeli żąda powód. Nie może być zatem wątpliwości, że orzeka co do przedmiotu żądania – którym jest pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego, i nie wychodząc ponad żądanie, gdyż orzeka w mniejszym zakresie aniżeli żąda powód.

Z tych względów Sąd Apelacyjny orzekł jak w wyroku.